

## 28 Şubat Medyası Hesap Verecek!

**Bahadır Kurbanoglu**

28 Şubat yargılamaları askerî erkanın en tepesinden başlamak üzere start aldı. “3. Dalga”nın içinde yer aldığımız bugünlerde, dalgalar birbirini kovalar, sıranın dönemin ‘**Medya Tower**’larına, ‘**Apoletli Medya**’sına ne zaman geleceğini konuşurken Başbakan’dan da konuyla ilgili “suç duyurusu” içeren açıklama geldi.

Erdoğan, MÜSİAD üyelerine yaptığı konuşmada; *"28 Şubat'ın hemen ertesinde bir gecede faizin yükselmesiyle Türkiye yoksullaşmıştır, acaba kimler burada vurgun yaptı? Aslında işte onların hesaba çekilmesi lazım, o vurgunu yapanlar hakkında suç duyurusunda bulunuyorum buradan."* derken ve bu cümlelerin öncesinde, *"Eğer, 28 Şubat sürecinde, emirle, talimatla yazı yazarlar, psikolojik operasyonlara ruhlarını satanlar deşifre olmazsa, biliniz ki ilk fırsatta bunlar bu ülkenin aydınlık geleceğini yeniden karartmak isteyecektir."* vurgusunu yaparken, aslında 28 Şubat’taki bu **Sermaye-Medya** ilişkisinin, gazetecilik sınırlarını fersah fersah aşan boyutuna ve iççeliğine bir kez daha dikkatleri çekmiş oluyordu. Bu iki güç, tıpkı “**Brifingci Yargı**” ve “**Beşli Çete**” olarak adlandırılan sendikalar gibi dönemin “**Zinde Güçler**”inin en büyük destekçileri olmakla kalmıyor, aynı zamanda yol göstericiler, rehberlik ediciler, Kemalizm’in ve laikliğin bekçiliği meşruiyetine sarılarak siyaseti ve toplumu dizayn ediciler olarak karşımıza çıkıyorlardı.

Dolayısıyla bugünkü tartışmalarda kimi zaman *"hukuken yargılanamayacakları"*; *"yazdıklarının fikir hürriyeti kapsamında değerlendirilmesi gerektiği"*nden bahisle, darbecileri bile savunmuş olsalar ancak *"ahlaken toplum nezdinde deşifre edilmeleri gerektiği"* ifade edilen dönemin kartel medyasının patronları, yöneticileri ve kalemşorlarının, sadece darbenin psikolojik harekâtına destek değil, halkın menfaatlerinin aleyhine, oligarşik güçlerin lehine icraatlara da soyundukları hatırlanmalıdır.

Patronlarının batırdıkları bankalarına yalan haberlerle mevduat çekmeye çalışmaktan tutun, ihale takipçiliğine, tehdit yoluyla bürokratlara ve siyasilere yapılan şantajlardan içi boşaltılan hazineye kadar sadece **Batı Çalışma Grubu (BÇG)** ve **Genelkurmay** tetikçiliği değil, aynı zamanda **TÜSİAD** sermayesinin haksız kazanç ve haksız rekabet değirmenine su taşıyan bir rolü üstlendiği de döneme damgasını vuran gerçeklerdendi.

Dönemin 28 Şubatçı Medyası, sadece BÇG belgelerinde isimleri geçmesinden ötürü değil, aynı zamanda sözü edilen konulardaki aktif ve somut rollerinden ötürü de yargılanmayı hak etmektedir.

Yine Erdoğan’ın konu hakkındaki açıklamalarına dayanarak tespitleyecek olursak; *"28 Şubat sürecinde, bizim de sizlerin de neler yaşadığını bir biz biliyoruz, bir de Allah biliyor. Eğer bunu yapanlar, bunun mimarları, bunun mühendisleri, bunun kuklaları, piyonları deşifre olmazsa, eğer bunlardan hesap sorulmazsa, aynı felaketi biliniz ki çocuklarımız da yaşayacaktır, torunlarımız da yaşayacaktır."*

## BÇG Medyası Yargılanmalı!

28 Şubat soruşturmaları esnasında kendisine “*Darbenin medya ayağını siz mi yönettiniz? Refah-Yol’u devirmek için medyayla işbirliği yaptınız mı?*” sorusuna Emekli Tümgeneral **Erol Özkasnak**; “*Çevik Bir, makamında Sabah grubundan **Fatih Çekirge** ve Hürriyet grubundan **Ertuğrul Özkök** ile ayrı ayrı görüştü. Ben yoktum, görüşmenin içeriğini bilmiyorum.*” diyerek cevaplamış. İnkârı kabil değil elbette. Nitekim 28 Şubat soruşturmasında, o dönemde TSK’nın üst rütbeli subaylarıyla görüşen ya da talepte bulunan basın mensuplarının isim ve görüşmelerinin kayıtları da ortaya çıktı. Özkasnak’ın Çevik Bir’in üzerine attığı bu görüşmelerde **Ertuğrul Özkök**, **Fatih Çekirge** ve **Sedat Ergin**’in yanı sıra çok sayıda gazeteci ile görüştüğü ortaya çıktı. Belgeye göre BÇG üyeleri, hangi komutanın hangi gazeteciyle neleri konuştuğunu tek tek not etmiş.

Soruşturma dosyasına giren belgeler, kendi adlandırmalarıyla “post-modern” olarak niteledikleri darbenin mimarlarının medya mensuplarıyla çok yakın ilişki içinde olduğunu ortaya koymakta. Savcılığın şüphelilere darbenin yapılabilmesi için TSK ile ortak hareket eden gazetecilerin isimlerinin bulunduğu bir liste ile bu kişilerle yürütülen ortak faaliyetlerin anlatıldığı birtakım belgeler gösterdiği ortaya çıktı. En dikkat çekici olan delil ise o dönem TSK’nın üst düzey isimleriyle görüşen, görüşme talebinde bulunan basın mensuplarının TSK tarafından isim isim kaydedildiği belge oldu. Söz konusu listenin o dönem TSK’da görevli plan subayları tarafından hangi gazetecinin hangi askerî personelle hangi tarihte görüştüğü, görüşmenin amacı ve içeriği de dört beş sayfalık tutanaklarla kaydedildiği belirtildi.

Halkın seçtiği bir hükümeti psikolojik harekât yöntemleri ve darbe ortamı oluşturarak devirmeye çalışmak; bu yönde faaliyet gösteren cuntaya yardım ve yataklık etmek vs. işin hukuki tarafı ve elbette sadece gazete kupürleri değil, somut belgeler, deliller üzerinden yürütülmesi gereken bir veçheyi içermekte. Elbette bütün bu isimlerin o dönemde bazı görüşmeleri yapmaya “zorlandıkları” ya da “gazetecilik” çerçevesinde bu görüşmeler içerisinde yer aldıklarını tıpkı **Mustafa Balbay** vb. örneklerde görüldüğü üzere, savunuya geçeceklerinden şüphe yok. İsimleri listelerde bulunan her gazeteciye de şimdiden darbe aktörü olarak nitelemek de zaten ne hukuk ne de vicdanla bağdaşır. Ancak soruşturmaların derinleştirilmesinin gerekliliği de ortadadır.

İşin hukuki veçhesini soruşturma savcılarına bırakarak, ideolojik yönü konusunda kısa bir yolculuk yapalım. Ve **kartel medyasının** unutturulmaya çalışılan İslam düşmanlığını ve geniş halk kesimlerinin aleyhine ideolojik yönlendirmelerini bir kez daha hatırlayalım.

İşte kurdun kuzuyu yemeyi kafasına koyduktan sonra, dönemin meşhur *Cumhuriyet*, *Sabah*, *Hürriyet*, *Milliyet* gibi gazetelerinin Medya Tower’larından atılan nükleer başlıklı manşetlerden bazıları:

**“Muhtıra Gibi Brifing”; “Ya Uy Ya Çekil”; “MGK Refahyola 1 Ay Süre Tanıdı”; Refah Bunalımı: MGK Kararlarını Erbakan İmzalamayınca Kriz Doruğa Çıktı”; “Paşa Paşa İmzaladı”; “Ateşle Oynuyorlar”; “Laiklik Uyarısı”; “Rektörler Uyardı”; “Ordudan Ambargo”; “İşçi Yürüyor: Türk-İş Başkentte Hükümeti Uyardı”; “Askerden RP’ye Şok Suçlamalar”; “Genelkurmay: Gerekirse Silah Bile Kullanırız!”; “Genelkurmay’da**

***Düşman Değişti: Tarihte İlk Kez Dış Tehdidin Yerini İrticai Faaliyetler Aldı”; “Bunalım Pompalanıyor” (RP tabanında pompalı silahların arttığı iddialarına ilişkin başlık) “Hoca Yine Ateşle Oynuyor”; “Demirel’den Hoca’ya Çok Sert Mektup”; “Hoca’yı Göndermek Artık Vacip Oldu”; “Sincan’da Şeriat Çağrısı”; “Sincan’da Tanklı Protesto”; “Şeriat Provası”; “Karadayı’dan Humeyni Dersi”; “Ordudan Dört Uyarı”; “DYP Milletvekillerine Açık Çağrı: Tarihi Görev Sizi Bekliyor”; “Genelkurmay Rejimi Silahla Korumaktan Söz Etti!”***

Erdoğan’ın sözleri bu anlamda büyük bir önem taşıyor. Bu sözleri bu ülkenin bir başbakanının söylemesi de aynı ölçüde umut verici. Nitekim bu medyanın 27 Nisan bildirisine kadar üstlendiği rol hâlâ hafızalarda. (“**411 El Kaosa Kalktı**” gibi.) Dolayısıyla bir parça sinmiş, bir parça pusuya yatmış bir 28 Şubat medyasının hâlâ varlığını sürdürdüğü, hatta o dönemde TSK ile en üst düzeyde ilişkiler kuran kalemliğin hâlâ hiçbir şey olmamış gibi köşeleri tuttukları, televizyon ekranlarında “demokrasicilik” oyunu oynadıkları malum. Bunların ve bağlı oldukları sermaye gruplarının, darbeci askerî ve bürokratik erkânla birlikte yargılanmaları, hak ettikleri karşılığı hem halk nezdinde hem de yargı önünde bulmaları, hem 28 Şubat mağdurlarının hakları hem de gelecek nesillerin güvenliği düşünüldüğünde bir vucubiyet içermekte.

### **Özeleştirici Ya da İtirafçılık Meselesi**

Günümüz tartışmalarında zamanın ruhuna uygun bir şekilde, tankın yanında yer alanlarla önüne çıkmaya heves edenler arasındaki niceliksel oranın “özgürlüklerin savunuculuğu” lehine değişebildiği rahatlıkla gözlemlenebilmekte. Kendisini 28 Şubat ruhundan ayırttırmaya, dün yazıp çizdiklerine ket vurmaya, adeta vaftiz/arınma tavrı sergilenmesine bakınca, 28 Şubat’tan bu yana, 27 Nisan bildirisinin ardından yazıp çizilenleri de hesaba katarak, basındaki en dürüst kalemlerin maalesef 28 Şubat’ta askere destek verenler olduğu gözlemlenmekte. 28 Şubat’tan bu yana tavrını darbeler ve darbecilerden yana koyan, Ergenekonculara verdiği desteği de kesintisizce sürdürenlerin, insanlık vicdanı adına ne yana düştükleri bir yana, ideolojik anlamda tavırlarında bir değişikliğin olmaması, zamanın ruhunu kendi lehine çevirmeye çalışan kaypaklıklardan daha sahici ve dürüst bir muhteva içermekte.

Elbette, “*Demokrasi ve özgürlükler yolunda kendisini geliştirmiş, fikirlerinden rücu etmiş olanlar olamaz mı?*” diyenlerimiz çıkabilir. Olabilir elbette. Ama eğer, bu kalemler dün “28 Şubat’ta kullanıldık” ya da “Kendimizi kullandırttık” diye başlıklar atarken, bugün AK Parti’ye ve ona destek veren milyonlara demokrasi dersi verme adı altında, “sivil dikta” vb. kavramsallaştırmalarla yargı, sermaye ve medyanın 28 Şubat kalıntısı reflekslerine göz kırpmaya, omuz verme ve aslında zımnen malum yerlere mesaj vermeye çalışıyorlarsa, bu şark kurnazlığının da adını “gerçek demokratlık”, “mutlak özgürlükçülük” falan koymanın anlamı yok! Koskoca bir halkın, milyonların imam hatiplerden Kur’an kurslarına, başörtüsünden kurban derisine, eğitim ve çalışma haklarından cebindeki milyarlarca liranın hortumlanmasına kadar hakkı hukukunun çiğnendiği bir dönemde “kendisini kullandırtmış olma”nın da bir bedeli olmalı. En azından ahlaken olmalı, vicdanen olmalı. Bırakın muhalif olanları, “kendisini kullandırtmayanlar”ın bile bedeller ödediği, onurunu korumak için rızkını yitirdiği, makamını mevkiini kaybettiği, hatta tüm insani haklarının ayaklar altına alındığı böylesi

süreçlerin ardından çıkıp da ‘hafıza-i beşer nisyan ile maluldür’ düsturunun ardına sığınıp basit bir özürle meselenin geçiştirileceğini ummak, en hafif tabirle aymazlıktır, yüzüzlüktür.

Darbecilerin hem küresel hem de yerel bağlamda itibarlarının zedelendiği bir dönemde bütün bunlar yazılmamışçasına, savunulmamışçasına, bu ayıplar, onursuzluklar ortaya konmamışçasına hareket etmek; üstüne üstlük, anti-militaristik yazılar yazıp, halka ve halkın seçtiklerine de bu sayede demokrasi nutukları çekip, bu halkın ve seçtiklerinin ödenen bedeller ve halen sarılamamış yaralarına rağmen açtıkları alanlarda at koşturup, ardından da “*Askerî vesayet bitiyor ama sivil vesayet de oluşmamalı!*” kabilinden aydınlanmacılığın pervasızlığını İslamofobik reflekslerle halen devam ettirmeye çalışmak, tam bir şark kurnazlığı ve edepsizlik değil de nedir? Üstelik bu psikoloji, aslında Türkiye’deki darbeci geleneğin hâlâ güçlü olduğu ve belki bir gün tekrar hortlayabileceği inancının da gizliden kabulü ve duruşunu buna göre ayarlama çabası olarak da görülmeli. Özeleştirinin bizdeki net karşılığı “tövbe”dir. Halkın inançlarıyla problemlili olanlardan “tövbe” beklemek lüks kaçabilir ama en azından dürüstlük beklemek hakkımızdır. Halkın değerlerinin ve İslami şiarların bu ülkenin gerçekten özgürleşmesi yolunda yegâne umdeler olduğuna inanmayanların demokrasi duayenliği yapmalarındaki çarpıklığın en bariz göstergesi, Ortadoğu halklarının isyanlarının içeriğindeki niteliksel duruş, kimlik ve beklentilerdir.

### “Medya TSK’yı Kışkırtmıştı” Şeklindeki Sığınmacı Retorik

Dönemin medyası iyi takip edildiğinde bugün birtakım arızı tespitlerle sulandırılmaya çalışılan süreçte kimlerin, hangi kurumların Kemalizm ve laiklik zemininde bir ortaklık ve işbirliği içerisinde oldukları rahatlıkla gözlemlenebilir. **Ordu, “Sivil” Bürokrasi, Medya, Yargı, Sermaye, Sendikalar ve birtakım sözde sivil Bindirilmiş Kıtaların** birbirini kışkırtmasından ve aldatmasından değil, ortak düşmana karşı “irtica” retoriği üzerinden, karşılıklı çıkarlar ekseninde ideolojik saflaşmasından söz edilebilir.

Özellikle dönemin muhafazakâr medyasının sıkça sığındığı bu söylemin, hâlâ bugünlerde birilerince dillendiriliyor olması gafletten öte, o dönemin “peygamber ocağı” nitelemesinin farklı versiyonlarının bugün karşımıza “çürük elma” edebiyatıyla dikilmesinden kaynaklanmakta. O dönem, ulusalcılığı aratmayan sağcı-devletçi reflekslerle ziyadesiyle malul muhafazakâr medyada yer alan “bazı kötü askerler-şanlı ordumuz” ayrımının, günümüzdeki Ergenekon sürecinde bile hâlâ ne ölçüde etkili olabildiğinin bir delili sadece. Bu acziyet durumu ve kafa karışıklığı, sürece Kemalist ideolojik dayatmalardan hayatın her alanında sıyrılma ve halkın bu şekilde ıslahını sağlama hedefiyle bakmaktan ziyade, tarihî bağlamda ebet müddet devlet olmanın “kutsi” avantajlarını yitirmeme saikleriyle hareket etmekten kaynaklanmakta.

28 Şubat yargılamalarının hızla start aldığı bu dönemde bile, “*Darbe gümbür gümbür geliyordu, göremediler!*” şeklindeki RP’nin hatalarını sözde özeleştiril bir dille sıralayarak yapılan “itirafçılık”, Suriye Baasçılığını aratmayan bir zihniyeti ve uygulamalarını hafifsetmekten başka bir anlam ihtiva etmemekte. Nitekim 28 Şubatçı medyanın uzantısı kalemşorların da kendilerini o dönem savunmak için kullandıkları; “*Biz araba duvara çarpmadan uyarı görevimizi yerine getirmek istiyorduk.*” kabilinden savunuları da aslında

hem kendilerini, hem de işbirliğinde yarıştıkları kesimleri aklama çabasında başka bir anlama gelmemekte.

## 28 Şubat Medyası ve Ulusal Çıkarlar:

### RP'nin Politikalarını Bugünün Aksine, “Ulusal Çıkarlar”a Aykırı Buluyorlardı

Bugün Ergenekon yargılamaları sürecinde AKP'nin ABD'ciliğini ve emperyalistlerle işbirliğini keşfetmiş olan(!), RP konusunda da ah vah ederek “*Biz RP'nin değerini bilememişiz!*” kabilinden kalem oynatanların, o günlerde neler yazıp çizdiklerini hatırlamak, bu “ulusal çıkarlar” meselesinin de lehte ya da aleyhte işleyen süreçlerde nasıl değişebildiklerinin bir göstergesi olacaktır. Aslında bu, bir değişimden ziyade, bir retoriktir. Başından bu yana Batılılaşma istikametinde yol kateden Kemalist kadroların, kendilerine halk nezdinde meşruiyet sağlamak için, tıpkı Baasçı yapılar gibi, içine büründükleri bir “anti-emperyalistlik” postundan ibarettir. Bu retoriği, hiç utanmadan, arlanmadan, ahlaksızca, diledikleri şekle büründürmekte, bunu yaparken de İslami kesimleri bazen “ABD uşağı”, bazen “Arap kuyrukçusu” olarak niteleyebilmektedirler.

Dün AK Parti'yi Ortadoğu ülkeleri ile kurmaya çalıştığı ilişkilerden ötürü “**eksen kayması**”yla suçlayanların; bugün “**anti-emperyalizm maskesi**”ne bürünerek en keskin Suriye rejimi destekçisi ve Baasçısı kesilebilmeleri de bu maharetlerinde aranmalıdır.

İşte bugün ardından yüzsüzce “ah vah” ettikleri RP iktidarını o dönemde nasıl nitelediklerine dair, yüzlerce örnekten bir kaç:

Orgeneral **Çevik Bir**'in 21 Şubat günü Washington'da, **Türk-Amerikan Konseyi** toplantısında **Sincan**'daki olaylarla ilgili sorular üzerine; “*Ordunun Sincan'da balans ayarı*” yaptığını söylemesini **Cumhuriyet** gazetesi 22 Şubat günü, “Ordu-RP Çatlağı ABD'ye Uzandı” başlığı ve “ABD'nin Kulağı Ordu'da” üst başlığı ile vermişti. Haberin içeriğinde ise şu yorumlar yer almakta idi:

*“ABD'ye çıkarma yapan koalisyon ortakları ile ordudan üst düzey generaller, Washington'da dış politikaya ilişkin verdikleri farklı mesajlarla, başka bir ülke platformunda görüş ayrılıklarını vurguladılar. **RP'nin yaklaşımlarını zaman zaman ulusal çıkarlar açısından tehlikeli bulan askerî yetkililerin** ‘Bizi Çevik Bir’in söyledikleri bağlar’ ifadeleri dikkat çekti.”*

TSK'nın ulusal çıkarlardan ne anladığını ise şu haber daha veciz bir şekilde ortaya koymakta:

25 Şubat'ta “İsrail'e Güvence” üst başlığıyla çıkan gazete, “Karadayı'nın İsrail gezisi teröre destek veren İran ve Suriye'ye tavır” üst başlığı ile ve şu yorumla destekleniyordu;

*“...Türkiye ve **İsrail** dışında bölgede demokratik ülke olmadığını belirten **Karadayı**, iki ülkenin güvenlik sorunlarında benzer yaklaşımlar içinde olduğunu vurguladı.”*

**Ferai Tınç**'ın, **Hürriyet** gazetesindeki 23 Şubat tarihli ve “Washington Tavrını Koydu: Laik Demokratik Türkiye” başlıklı yazısında olduğu gibi, o dönem “**ulusal çıkarlar**”ın Cumhuriyet gazetesinden kartel medyasına kadar tüm “**Apoletli Medya**”da ne anlama geldiği

ortadadır. ABD ve İsrail ile yakınlaşmaktan öte, bölgedeki jandarma rolünü üstlenmek, askerî ve stratejik ilişkilere TC tarihinin hiçbir döneminde rastlanmayacak biçimde imza atmak, istihbarat alanında ortak çalışmalar yapmak ve elbette hepsinden önemlisi bölgesel strateji olarak “ortak düşmanlar”a sahip olmak!

Ancak bu medya dün olduğu gibi bugün de kendisinin “*kamuoyunu gelişen irtica tehlikesine karşı uyarmak ve ordunun askerî müdahalesini engellemek*” gibi bir role soyunduğunu yıllarca iddia edebilmiştir.

İşin gerçeği sermaye ile bağlantılı mezkûr medya İsrail-ABD’li dostlarıyla işbirliği çerçevesinde bazen TSK’yı ideolojik yönlendirmelere tabi tutmakla birlikte, Kemalizm’in ve Cumhuriyet’in yılmaz bekçisi TSK’nın brifinglendirme, akreditasyon, yönlendirme, psikolojik harekât planları çerçevesinde de roller üstlenmiştir. Bu tavuk-yumurta hikâyesinin belirleyen unsuru, tüm bu üst yapısal kurumların ABD-İsrail’in başını çektiği emperyalizmle işbirliğinde halkın geniş kesimlerinin değerlerine olan uzaklığının, ABD-İsrail dostluğuna olan mesafeden fazla olmasıdır. Kemalist kadrolarla-emperyalizm geleneksel ideolojik ve siyasi işbirliğinin 28 Şubat’ta daha bir tahkim edilmesinde, medyanın üstlendiği rol tam anlamıyla bir taraf olma, halkın geniş kesimlerine düşmanlık, ülkenin bölgesel çıkarlarının ise tamamen ABD ve İsrail’in denetimine sokulması şeklinde işlemiştir. Tıpkı, halkına ve değerlerine düşman azınlık Baas rejimlerinde olduğu gibi, halkına dayanmayan bürokratik yapıların azınlık bir halka dayanma ve dış destekten başka güvencelerinin bulunmadığı çıplak gerçekliğinde olduğu gibi.

### **Darbeci Kemalist ve Siyonist 28 Şubat Medyası Hem Hukuken Hem de Ahlaken Hesap Vermeli, Darbeci Zihniyetin de Kökü Kazınmalıdır!**

İnsanız, unutuyoruz. Kişiler bir yana ama toplumsal hafızayı canlı tutmak önemli. Hele ki yeni nesillerin, sistemden umudunu kesmiş olan geniş kitlelerin RP’nin yükselişine umut bağladıkları dönemlerin, mezkûr oligarşik yapılar ve onların ideoloji taşıyıcısı medyanın o günlerde topluma ne tür korkular aşıladıkları, tehlikeye düşen ekonomik, siyasi yerel ve bölgesel çıkarlarını ayakta tutmak için ne tür retoriklere başvurduğunu hatırlamak gerek.

28 Şubat’ın çok öncesinde, daha RP’nin 90’ların başında yerel yönetimler vasıtasıyla yeni yükselişe geçtiği dönemlerde, medyanın canlı tuttuğu konuların başında Cezayir’deki FİS’in başarısı gelmekte idi. Cezayir’de de İslamcıların önce belediyeleri ele geçirdikleri, ardından buralarda elde ettikleri başarılar sayesinde halkta teveccüh oluşturup iktidarı yüzde seksen iki gibi bir oy çokluğuyla ele geçirdikleri gerçeği, medyanın korkularının başında gelmekte idi. Ne halkın sağlıklı ve dürüst hizmet alması, ne yolsuzlukların azalması ne de ekonominin tıpkı RP döneminde olduğu gibi “havuz sistemi” gibi yöntemlerle rayına oturtulmaya çalışılması bu sermaye ve rantıye çevrelerinin hizmetkârı konumundaki medyanın gündeminde yer almıyordu. Gündeme getirilen siyasi konular laiklik, irtica vb. korkular eşliğinde söz konusu oluyor, medya bu konularda tamamen azınlık çıkar gruplarının lehinde, ideolojik bir söylemin halkın geri kalan kısmı üzerinde etkili olabilmesi için çaba harcıyordu.

Medya patronları bu vesileyle bankacılık başta olmak üzere her türlü legal illegal yöntemlerle rant getiren ilişkilerin içerisinde yer alırken, mafyatik kesimler, siyasiler ve askerlerle birlikte

her türlü yolsuzluğun önünün açılması ve halktan gizlenmesi işlevi de yazar-çizer takımına düşüyor; onlar da gerek patronlarından gerekse İsrail ve ABD gibi güçlerden aldıkları binlerce dolar karşılığında bu soygun, talan ve toplum mühendisliğine çanak tutuyorlardı. Elbette ideolojik tercihlerin, etnik ve dinî ayrımcılığın henüz suç sayılmadığı, daha doğrusu yasalarla evrensel hukuk normlarına uygun hale getirilmediği ülkemizde, hiçbir gazeteci “Neden şu dünya görüşüne sahiptin?” diyerek sorgulanamaz, yargılanamaz. Ama ayrımcılık, insan hakları ihlalleri, hukuksuzluk, soygun, talan, yolsuzluk ve darbeci odaklara tetikçilik konusunda pekâlâ belge ve delillere dayanarak yaptıklarının hesabını verebilir, vermeliler de. Konunun ahlaki ve insani boyutu ise bizler tarafından, ahlaklı, vicdanlı, namuslu ve bu sürece muhalif bir duruş sergilemiş olan insanlar tarafından deşifre edilmeli, halk nezdinde itibarsızlıkları, aymazlıkları, ikiyüzlülükleri, iç ve dış şebekeler ve zulüm odaklarıyla olan işbirlikleri ortaya dökülmeli, geçmişte yaptıkları yanlarına kâr kalmamalıdır. Bu sürecin getireceği hukuki ve ahlaki sonuç da bu olmalıdır. Hem mağdurlar, hem de gelecek nesillerin akıl, vicdan, hayat emniyeti için en hayırlısı ve adaletlisi bu olacaktır. Bu konularda sadece hükümetin teyakkuz halinde olmasını beklemek doğru olmayacak, bizlerin de üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmesiyle askerinden medyatörlerine, yargısından siyasetçisine kadar tüm 28 Şubatçı kadroların hak ettiklerine kavuşması ve darbeci, 12 Eylülcü, 28 Şubatçı, 27 Nisanlı zihniyetin mahkûm edilebilmesine giden yol da buradan geçecektir.

[Medya Değerlendirmeleri](#)

[Haksöz Dergisi Sayı: 254 - Mayıs 2012](#)

Kaynak: [28 Şubat Medyası Hesap Verecek! - Bahadır Kurbanoglu](#)